Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 19. septembra 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Justičná spolupráca v trestných veciach – Smernica (EÚ) 2016/343 – Prezumpcia neviny – Verejné vyhlásenia o vine – Opravné prostriedky – Postup preskúmania zákonnosti opatrenia o umiestnení do vyšetrovacej väzby“

Vo veci C-310/18 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Specializiran nakazatelen săd (Špecializovaný trestný súd, Bulharsko) z 11. mája 2018 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň v rámci trestného konania proti

Emilovi Milevovi,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J. -C. Bonichot, A. Arabadžiev, S. Rodin (spravodajca) a E. Regan,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. júla 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– E. Milev, osobne,

– holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman, splnomocnená zástupkyňa,

– Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters a Y. Marinova, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. augusta 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: bulharčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3, článku 4 ods. 1 a článku 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 65, 2016, s. 1), vykladaných vo svetle jej odôvodnení 16 a 48, ako aj článkov 47 a 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania proti pánovi Emilovi Milevovi vo veci jeho ponechania vo vyšetrovacej väzbe.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenie 10 smernice 2016/343 uvádza:

„Zavedením spoločných minimálnych pravidiel ochrany procesných práv podozrivých a obvinených osôb si táto smernica kladie za cieľ posilniť vzájomnú dôveru členských štátov v svoje systémy trestného súdnictva, a tým uľahčiť vzájomné uznávanie rozhodnutí v trestných veciach. Takéto spoločné minimálne pravidlá môžu tiež odstrániť prekážky voľného pohybu občanov na území členských štátov.“

4 Odôvodnenie 16 tejto smernice znie takto:

„Prezumpcia neviny by bola porušená, keby sa vo verejných vyhláseniach orgánov verejnej moci alebo v súdnych rozhodnutiach, ktoré nie sú rozhodnutiami o vine, označovala podozrivá alebo obvinená osoba za vinnú, ak tejto osobe ešte nebola preukázaná vina zákonným spôsobom. Takéto vyhlásenia a súdne rozhodnutia by nemali vzbudzovať dojem, že táto osoba je vinná. Tým by nemali byť dotknuté úkony v rámci trestného stíhania, ktorých cieľom je preukázať vinu podozrivej alebo obvinenej osoby, ako napríklad obžaloba, a nemali by byť ani dotknuté súdne rozhodnutia, v dôsledku ktorých sa stane vykonateľným podmienečný trest, a to pod podmienkou, že je dodržané právo na obhajobu. Nemali by tým byť dotknuté ani predbežné rozhodnutia procesnej povahy, ktoré prijmú justičné alebo iné príslušné orgány a ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazoch, ako sú napríklad rozhodnutia o vyšetrovacej väzbe, pod podmienkou, že takéto rozhodnutia neoznačujú podozrivú ani obvinenú osoba za vinnú. Pred prijatím predbežného rozhodnutia procesnej povahy môže mať príslušný orgán najprv povinnosť overiť, či existujú dostatočné usvedčujúce dôkazné prvky v neprospech podozrivej alebo obvinenej osoby na odôvodnenie príslušného rozhodnutia, a rozhodnutie by mohlo obsahovať odkaz na tieto prvky.“

5 Podľa odôvodnenia 48 uvedenej smernice:

„Vzhľadom na to, že v tejto smernici sa ustanovujú minimálne pravidlá, členské štáty by mali môcť rozšíriť práva stanovené v tejto smernici s cieľom poskytnúť vyššiu úroveň ochrany. Úroveň ochrany poskytovaná členskými štátmi by nemala byť nikdy nižšia ako normy ustanovené v Charte alebo v [Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950], ako ich vykladá Súdny dvor a Európsky súd pre ľudské práva.“

6 Článok 1 tej istej smernice, nazvaný „Predmet úpravy“, stanovuje:

„Touto smernicou sa stanovujú spoločné minimálne pravidlá týkajúce sa:

a) určitých aspektov prezumpcie neviny v trestnom konaní;

b) práva byť prítomný na súdnom konaní v trestnom konaní.“

7 Článok 2 smernice 2016/343, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na fyzické osoby, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní. Uplatňuje sa vo všetkých štádiách trestného konania, a to od momentu, keď je osoba podozrivá alebo obvinená zo spáchania trestného činu alebo údajného trestného činu, až po nadobudnutie právoplatnosti konečného rozhodnutia o tom, či táto osoba predmetný trestný čin spáchala.“

8 Článok 3 tejto smernice, nazvaný „Prezumpcia neviny“, stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa podozrivé a obvinené osoby považovali za nevinné, kým sa zákonným spôsobom nepreukáže ich vina.“

9 Článok 4 tejto smernice s názvom „Verejné vyhlásenia o vine“ v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty prijmú potrebné opatrenia, aby sa zabezpečilo, že pokiaľ sa zákonným spôsobom nepreukáže vina podozrivej alebo obvinenej osoby, táto osoba sa vo verejných vyhláseniach orgánov verejnej moci ani v súdnych rozhodnutiach, okrem rozhodnutí o vine, nebude označovať za vinnú. Nie sú tým dotknuté úkony prokuratúry, ktoré majú za cieľ dokázať vinu podozrivej alebo obvinenej osoby, ani predbežné rozhodnutia procesnej povahy, ktoré prijmú justičné alebo iné príslušné orgány a ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazoch.“

10 Podľa článku 10 tejto smernice s názvom „Opravné prostriedky“:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby podozrivé a obvinené osoby mali účinné opravné prostriedky v prípade porušenia ich práv vyplývajúcich z tejto smernice.

2. Bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne normy a systémy vzťahujúce sa na prípustnosť dôkazov, členské štáty zabezpečia, aby sa pri posudzovaní výpovedí podozrivých alebo obvinených osôb alebo dôkazov získaných v rozpore s právom odoprieť výpoveď alebo s právom nevypovedať vo vlastný neprospech dodržiavalo právo na obhajobu a právo na spravodlivé súdne konanie.“

Bulharské právo

11 Článok 63 Nakazatelno procesualen kodex (trestný poriadok, ďalej len „NPK“) s názvom „Väzba“ v odseku 1 stanovuje:

„‚Vyšetrovacia väzba‘ sa nariadi, ak existuje dôvodné podozrenie, že obvinená osoba spáchala trestný čin…“

12 Článok 64 NPK týkajúci sa prijatia donucovacieho opatrenia „vyšetrovacej väzby“ počas prípravného konania vo svojom odseku 4 stanovuje:

„Súd prijme donucovacie opatrenie ‚vyšetrovacej väzby‘, ak sú splnené podmienky uvedené v článku 63 ods. 1…“

13 Článok 65 NPK stanovuje vo svojich odsekoch 1 a 4, že obvinený, voči ktorému bolo prijaté donucovacie opatrenie „vyšetrovacej väzby“, môže kedykoľvek počas prípravného konania požiadať o preskúmanie tohto rozhodnutia. Súd potom preskúmava, či všetky dôvody, ktoré odôvodnili prijatie tohto opatrenia, medzi ktoré patrí dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal trestný čin, aj naďalej existujú.

Vec sama a prejudiciálne otázky

14 V rámci vyšetrovania začatého z dôvodu lúpeže spáchanej v roku 2008 v obchode v Sofii (Bulharsko) bol pán Milev podozrivý, že bol jedným z jej páchateľov. Nebol však obvinený.

15 Dňa 31. júla 2009 bolo toto vyšetrovanie pozastavené, keďže nijakého podozrivého nebolo možné identifikovať.

16 Vnútroštátny súd uvádza, že voči pánovi Milevovi sú vedené dve ďalšie prebiehajúce trestné veci.

17 V prvej z týchto vecí týkajúcej sa bankovej lúpeže vnútroštátny súd uvádza, že bulharský súd odmietol vziať pána Mileva do väzby z dôvodu, že výpovede hlavného svedka v jeho neprospech, pána BP, neboli vierohodné. Nijaké súdne rozhodnutie vo veci samej ešte nebolo v uvedenej veci vydané.

18 V druhom prípade, ktorý sa týka vedenia organizovanej zločineckej skupiny s cieľom páchať lúpeže, v rámci ktorého je pán BP tiež hlavným svedkom, vnútroštátny súd uvádza, že pán Milev bol vo väzbe od 24. novembra 2013 do 9. januára 2018, do dňa, kedy bol oslobodený spod všetkých bodov obžaloby z dôvodu, že výpovede pána BP neboli bulharským súdom považované za dôveryhodné. Nebol však prepustený z väzby.

19 Dňa 11. januára 2018 bolo konanie týkajúce sa lúpeže spáchanej v roku 2008 znovu obnovené. Pán BP bol opätovne vypočutý ako svedok.

20 V ten istý deň bol pán Milev zadržaný na účely predvedenia pred súd, ktorý mal rozhodnúť o jeho vzatí do väzby.

21 V prvostupňovom konaní bol návrh prokurátora požadujúci vzatie pána Mileva do väzby prijatý z dôvodu, že *prima facie* boli výpovede svedka, pána BP, dôveryhodné. Na druhom stupni bola vyšetrovacia väzba potvrdená na základe podrobných výpovedí, ktoré pán BP poskytol, a z dôvodu, že z krivej svedeckej výpovede bolo možné vyvodiť jeho trestnú zodpovednosť. Podľa vnútroštátneho súdu oba súdy, ktorým bola trestná vec predložená, preskúmali svedecké výpovede pána BP osobitne bez toho, aby ich porovnali s inými oslobodzujúcimi dôkazmi pána Mileva. Okrem toho dotknuté súdy opomenuli rozhodnúť o výhradách predložených v tejto súvislosti jeho advokátom.

22 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že pri preskúmaní predĺženia väzby prvostupňový súd domnievajúc sa, že podrobná analýza dôkazov nie je potrebná, preskúmal len svedecké výpovede pána BP. Tento súd tiež zastával názor, že umiestnenie pána Mileva do väzby je možné aj na základe usvedčujúcich dôkazov, ktoré majú nižšiu dôkaznú silu. Súd druhého stupňa potvrdil toto posúdenie, pričom skúmal veľmi všeobecne svedecké výpovede a na ich základe konštatoval, že dôkazy, „aj keď sú stručné,… [podporujú] tézu o obvinení… a že [neboli] vyvrátené inými dôkazmi“.

23 V rámci druhého preskúmania opatrenia vyšetrovacej väzby sa súd druhého stupňa domnieval, že pri uplatnení NPK, tak ako bol zmenený a doplnený, nemali byť výpovede a dôkazy v spise predmetom dôkladného preskúmania, ale len veľmi všeobecného preskúmania, v rámci ktorého stačí konštatovať, že existuje všeobecná pravdepodobnosť a podozrenie, že pán Milev bol zapojený do spáchania dotknutého trestného činu.

24 Vnútroštátny súd uvádza, že výhrady uvádzané advokátom obvineného týkajúce sa zaujatosti a nedôveryhodnosti svedeckých výpovedí pána BP neboli predmetom kontradiktórneho preskúmania súdom druhého stupňa, ktorý okrem toho o uvedených výhradách nerozhodol.

25 Vnútroštátny súd uvádza, že pán Milev sa na neho obrátil s návrhom na opätovné preskúmanie zákonnosti jeho vyšetrovacej väzby.

26 Vnútroštátny súd uvádza, že pán Milev sa domnieva, že požiadavka stanovená vnútroštátnou právnou úpravou, ktorej podlieha prijatie a ďalšie trvanie väzby a ktorá sa týka existencie „dôvodného podozrenia“, že obvinený spáchal trestný čin, sa má vykladať tak, ako bola definovaná v rozsudku ESĽP z 30. augusta 1990, Fox, Campbell a Hartley v. Spojené kráľovstvo (CE:ECHR:1990:0830JUD001224486). Tvrdí tiež, že táto podmienka vyžaduje existenciu objektívnych údajov s cieľom presvedčiť objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba pravdepodobne spáchala predmetný trestný čin. Pán Milev tiež uviedol konkrétne tvrdenia týkajúce sa nedostatočnej dôveryhodnosti svedka, pána BP, a jeho advokát podal niekoľko žiadostí s cieľom zhromaždiť dôkazy na účely overenia vierohodnosti svedeckých výpovedí pána BP.

27 Vnútroštátny súd uvádza, že stav vnútroštátneho práva a vnútroštátnej judikatúry sa v tejto oblasti vyvíjal.

28 V dôsledku toho sa vyvinula nová vnútroštátna judikatúra týkajúca sa preskúmania „dôvodného podozrenia“, podľa ktorej súd, ktorý o veci rozhoduje, musí tak v priebehu prípravného konania, ako aj počas súdneho konania rozhodnúť po oboznámení sa s dôkazmi *prima facie*, a nie po oboznámení sa s nimi podrobným spôsobom.

29 Vnútroštátny súd zastáva názor, že rozhodnutia týkajúce sa predĺženia väzby predstavujú „predbežné rozhodnutia procesnej povahy“ v zmysle článku 4 ods. 1 druhej vety smernice 2016/343, ktoré obsahujú aj určité znaky rozhodnutia „o vine“ uvedené v prvej vete tohto ustanovenia.

30 Preto sa tiež vnútroštátny súd pýta, aká má byť úroveň preskúmania hlavných usvedčujúcich dôkazov a v akom rozsahu musí poskytnúť jasnú a konkrétnu odpoveď na tvrdenia obvineného vzhľadom na prvky práva na obranu podľa článku 10 smernice 2016/343 a článku 47 ods. 1 Charty. Napokon sa pýta, či okolnosť, že odôvodnenie 16 tejto smernice uvádza, že predbežné rozhodnutie procesnej povahy „by mohlo obsahovať odkaz“ na usvedčujúce dôkazy, znamená, že tieto prvky môžu byť predmetom kontradiktórneho prerokovania pred súdom, alebo že ich tento môže len uviesť.

31 Za týchto podmienok Specializiran nakazatelen săd (Špecializovaný trestný súd, Bulharsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je vnútroštátna judikatúra, ktorá podmieňuje ponechanie donucovacieho opatrenia ‚vyšetrovacej väzby‘ (štyri mesiace po zatknutí obvineného) v platnosti existenciou ‚dôvodného podozrenia‘, pod ktorým sa rozumie iba *prima facie* konštatovanie, že obvinený mohol predmetný trestný čin spáchať, v súlade s článkom 3, článkom 4 ods. 1 druhou vetou, článkom 10, odôvodnením 16 štvrtou a piatou vetou a odôvodnením 48 smernice 2016/343, ako aj s článkami 47 a 48 Charty?

V prípade zápornej odpovede, je vnútroštátna judikatúra, ktorá pod ‚dôvodným podozrením‘ rozumie vysokú pravdepodobnosť, že obvinený spáchal predmetný trestný čin, v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami?

2. Je vnútroštátna judikatúra, ktorá súdu rozhodujúcemu o návrhu na zmenu už prijatého donucovacieho opatrenia ‚vyšetrovacej väzby‘ ukladá povinnosť jeho rozhodnutie odôvodniť bez porovnania usvedčujúcich a oslobodzujúcich dôkazov, aj keď advokát obvineného tvrdenia v tomto zmysle predložil – pričom jediným dôvodom tohto obmedzenia je, že sudca si musí zachovať svoju

nestrannosť pre prípad, že sa mu táto vec predloží na meritórne preskúmanie –, v súlade s článkom 4 ods. 1 druhou vetou, článkom 10, odôvodnením 16 štvrtou a piatou vetou a odôvodnením 48 smernice 2016/343, ako aj s článkom 47 Charty?

V prípade zápornej odpovede, je vnútroštátna judikatúra, podľa ktorej má súd vykonať podrobnejšie a presnejšie preskúmanie dôkazov a dať jasnú odpoveď na tvrdenia advokáta obvineného, aj keď mu tým hrozí, že ak sa mu daná vec pridelí na meritórne preskúmanie, nebude ju môcť ani preskúmať, ani vydať konečné rozhodnutie o vine – čo by znamenalo, že túto vec meritórne preskúma iný sudca –, v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami?“

O naliehavom prejudiciálnom konaní

32 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

33 Na podporu svojho návrhu tento súd uvádza skutočnosť, že pán Milev sa v súčasnosti nachádza vo vyšetrovacej väzbe a že na základe odpovede Súdneho dvora rozhodne o otázke zákonnosti predĺženia tohto opatrenia väzby.

34 V tejto súvislosti treba v prvom rade zdôrazniť, že predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice 2016/343, ktorá patrí do oblasti upravenej v tretej časti hlave V Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Možno naň preto uplatniť naliehavé prejudiciálne konanie.

35 V druhom rade, pokiaľ ide o kritérium naliehavosti, podľa judikatúry Súdneho dvora je potrebné zohľadniť okolnosť, že dotknutá osoba vo veci samej je v súčasnosti pozbavená slobody a že jej ponechanie vo väzbe závisí od riešenia sporu vo veci samej (rozsudok z 28. júla 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 29 a citovaná judikatúra).

36 V prejednávanej veci z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom a pripomenutých v bodoch 19 až 25 tohto rozsudku vyplýva, že pán Milev je v súčasnosti pozbavený osobnej slobody a jeho ponechanie vo väzbe závisí od rozhodnutia Súdneho dvora, keďže jeho odpoveď na položené otázky by mohla viesť k okamžitému prepusteniu pána Mileva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 59).

37 Za týchto podmienok prvá komora Súdneho dvora 5. júna 2018 na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta vyhovela návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa na predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania vzťahovali ustanovenia o naliehavom prejudiciálnom konaní.

O prejudiciálnych otázkach

38 Svojimi otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3, článok 4 ods. 1 a článok 10 smernice 2016/343 v spojení s odôvodneniami 16 a 48 tejto smernice, ako aj s článkami 47 a 48 Charty majú vykladať v tom zmysle, že v prípade, že vnútroštátny súd overuje, či existuje „dôvodné podozrenie“ v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, že osoba spáchala trestný čin, od ktorého závisí jej ponechanie vo väzbe, môže sa tento súd obmedziť len na konštatovanie, že *prima facie* táto osoba mohla spáchať trestný čin, alebo tento súd musí skúmať, či existuje veľká pravdepodobnosť, že dotknutá osoba spáchala uvedený trestný čin. Vnútroštátny súd sa ďalej tiež pýta, či sa tieto ustanovenia majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd rozhodujúci o návrhu na zmenu opatrenia väzby môže odôvodniť svoje rozhodnutie bez toho, aby porovnal usvedčujúce a oslobodzujúce dôkazy, alebo či tento súd musí uskutočniť podrobnejšie preskúmanie týchto prvkov a poskytnúť jasnú odpoveď na tvrdenia predložené zadržanou osobou.

39 Na úvod je potrebné konštatovať, že článok 2 smernice 2016/343 stanovuje, že táto smernica sa vzťahuje na fyzické osoby, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní, vo všetkých štádiách trestného konania, a to od momentu, keď je osoba podozrivá alebo obvinená zo spáchania trestného činu alebo údajného trestného činu, až po nadobudnutie právoplatnosti konečného rozhodnutia o tom, či táto osoba predmetný trestný čin spáchala.

40 Keďže vnútroštátny súd má rozhodnúť o zákonnosti predĺženia vyšetrovacej väzby nariadenej v rámci trestného konania proti pánovi Milevovi z dôvodu, že existuje dôvodné podozrenie, že spáchal trestný čin, je potrebné sa domnievať, že smernica 2016/343 sa vzťahuje na pána Mileva a na toto vnútroštátne konanie.

41 Keďže však z vnútroštátneho rozhodnutia nevyplýva, že sa vec sama týka existencie účinného opravného prostriedku stanoveného v článku 10 ods. 1 smernice 2016/343 alebo jednej z oblastí upravených v článku 10 ods. 2 tejto smernice, tento článok nie je relevantný pre odpoveď, ktorú má Súdny dvor poskytnúť v prejednávanej veci.

42 Pokiaľ ide o ostatné ustanovenia smernice 2016/343, ktoré uvádza vnútroštátny súd, je potrebné uviesť, že článok 3 tejto smernice stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby podozrivé a obvinené osoby boli považované za nevinné, kým sa zákonným spôsobom nepreukáže ich vina.

43 V tejto súvislosti článok 4 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že prislúcha členským štátom, aby prijali opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby súdne rozhodnutia, okrem rozhodnutí o vine, neoznačovali podozrivú alebo obvinenú osobu za vinnú, kým sa jej vina nepreukáže zákonným spôsobom, pričom tým nie sú dotknuté ani predbežné rozhodnutia procesnej povahy prijaté súdnymi orgánmi, založené na podozreniach alebo usvedčujúcich dôkazoch.

44 Toto ustanovenie je potrebné vykladať vzhľadom na odôvodnenie 16 smernice 2016/343, podľa ktorého rešpektovanie prezumpcie neviny platí bez toho, aby boli dotknuté rozhodnutia o vyšetrovacej väzbe, pod podmienkou, že takéto rozhodnutia neoznačujú podozrivú ani obvinenú osobu za vinnú. Podľa tohto istého odôvodnenia by súdne orgány pred tým, ako prijmú predbežné rozhodnutie procesnej povahy, mali najprv overiť, či existujú dostatočné usvedčujúce dôkazné prvky voči podozrivej alebo obvinenej osoby na odôvodnenie uvedeného rozhodnutia, a rozhodnutie by mohlo obsahovať odkaz na tieto prvky.

45 Navyše je potrebné uviesť, že cieľom smernice 2016/343, ako to vyplýva z jej článku 1 a odôvodnenia 9, je zaviesť jednotné minimálne pravidlá uplatniteľné na trestné konania týkajúce sa určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na súdnom konaní.

46 Okrem toho podľa odôvodnenia 10 smernice 2016/343 sa táto smernica obmedzuje na stanovenie spoločných minimálnych pravidiel ochrany procesných práv podozrivých a obvinených osôb s cieľom posilniť vzájomnú dôveru členských štátov vo svoje systémy trestného súdnictva, a tým uľahčiť vzájomné uznávanie rozhodnutí v trestných veciach.

47 Vzhľadom na minimálnu povahu harmonizácie sledovanú smernicou 2016/343 sa táto smernica nebude považovať za úplný a komplexný nástroj, ktorý by mal za cieľ stanoviť všetky podmienky na prijatie rozhodnutia o vyšetrovacej väzbe.

48 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v rámci trestných konaní smernica 2016/343, a najmä jej článok 3 a článok 4 ods. 1 nebránia prijatiu predbežných rozhodnutí procesnej povahy, akým je rozhodnutie o ponechaní vo vyšetrovacej väzbe prijaté súdnym orgánom, ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazných prostriedkoch, pod podmienkou, že takéto rozhodnutia neoznačujú zadržanú osobu za vinnú. Okrem toho vzhľadom na to, že svojimi otázkami žiada vnútroštátny súd určenie podmienok, za ktorých sa môže prijať rozhodnutie o vyšetrovacej väzbe, a pýta sa najmä na stupeň presvedčenia, ktorý musí mať o páchateľovi trestného činu, na podrobné pravidlá preskúmania

jednotlivých dôkazov a na rozsah odôvodnenia, ktoré je povinný poskytovať v odpovedi na tvrdenia uvedené v konaní pred daným súdom, je potrebné uviesť, že takéto otázky neupravuje táto smernica, ale patria len do pôsobnosti vnútroštátneho práva.

49 Preto je potrebné na položené otázky odpovedať tak, že článok 3 a článok 4 ods. 1 smernice 2016/343 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia prijatiu takých predbežných rozhodnutí procesnej povahy, akým je rozhodnutie o predĺžení vyšetrovacej väzby prijaté súdnym orgánom, ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazných prostriedkoch, pod podmienkou, že takéto rozhodnutia neoznačujú zadržanú osobu za vinnú. Naproti tomu táto smernica neupravuje podmienky, za ktorých sa môžu prijať rozhodnutia o vyšetrovacej väzbe.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 3 a článok 4 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia prijatiu takých predbežných rozhodnutí procesnej povahy, akým je rozhodnutie o predĺžení vyšetrovacej väzby prijaté súdnym orgánom, ktoré sú založené na podozrení alebo usvedčujúcich dôkazných prostriedkoch, pod podmienkou, že takéto rozhodnutia neoznačujú zadržanú osobu za vinnú. Naproti tomu táto smernica neupravuje podmienky, za ktorých sa môžu prijať rozhodnutia o vyšetrovacej väzbe.

Podpisy